

У Новоме Саду 20. Фебруара 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10, — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Претпролетна песма,
(који ли је андрак!)

Пролеће је већем близу
И бистрији дани с њиме;
Питаће нас: чиме сте се
Занимали прошле зиме?

А ми ћемо одговорит'
Ведром лица (како није):
„Ми се нисмо одмарали —
Свађасмо се најсвојскије.

Душманима својим дамо
Радост нову пљуском сваким;
Крстили смо један другог
Именима свакојаким.

Трзасмо се, чепасмо се
Срцем смелим, с вољом драгом,
Вијасмо се, цепасмо се
— Јер без тога куд би снагом!!

На нама је много рана,
Те су ране наши труди.
Издајнике штедили смо —
Јер имамо ближих груди.

Већбали смо мушке страсти
(С којом срећник кукољ треби);
Кидали смо лепе везе,
— Још тупимо мач на себи.

Е, то вам је стара песма
И у ствари и по слову;
Примите је — ил ми дајте
Другу песму, лепшу, нову.

Ма Ко.

Добро је.

После многе кубуре, ево сам се и ја извештио како треба писати чланке, па да човек дуго не гризе перо, јер грижа пера није као грижа савести; грижа савести што дуже траје све већа постаје, а перо, што га дуже гризеш, оно све мање, напоследак дође до ноката, а ноктима се не да писати, већ само или кога грести или себе иза ува чешати, — и на тај начин је у свету остало много чланака ненаписаних, нечитаних и незабрањених.

Треба прво написати наслов, — ма какав, све једно — и зарећи се да донде нећеш вечерати, док се томе наслову не одужиш. Наслов нека изгледа као неко згуњвано повесмо, а ти из њега само чупкај и предис; ако си жељан да вечераш, ти ћеш се пожурити, а читалац и тако неће гладан читати, јер ко је гладан тај не чита новине, а баш кад би читалац и гладан био, брзо ће се заситити, дакле ипак си неко милосрдно дело учинио.

Тако сам и ја ставио на наслов две речи: Добро је. Откуд ми је баш то пало на ум, то ако не зна бог (на небеси), и велике силе (на земљи) и српска срећа (не знам где је) — ја за цело не знам. Али не кајем се што сам тај наслов ставио, јер ако ми чланак не буде добар, наслов је свакако добар, а ви реците да нисам умео како ваља ишчупкати.

Тешко је данас о добру писати, — ако ти што и падне на ум, ти уздахнеш, а мисао одлети. Али кад си себе са насловом везао, а ти сад чупкај, па како испало.

Добро је — што је ова зима тако јака. Јер кад је зима јака, онда, кажу, да и камен пуца. Па ако је бар само мало напукао онај камен, који нас већ одавно гњечи, онда је то добро и предобро.

Добро је — што имамо тако много снега, па нам се чини као да смо у Сибирији. И коме се про-

глава, да Русе и туче, ту их може потући најлакше, — где их нема.

Добро је — што ветар тако жестоко дува, брије. Јер ако нам свима одува шешир са главе и косу нам обрије, онда ћемо сви Срби бити ћелави као Турци, пак се већемо моћи међу собом кикати.

Добро је — што Матици Српској избрани председник још није потврђен, јер иначе се не би могли пред Европом похвалити, да висока влада на нас обраћа пажњу више, него што заслужујемо.

Добро је — што принц Кобург има матер; пак ће се у историји забележити, да је за време свога кратког бављења у Бугарској био више материјалиста, него идеалиста.

Добро је — што енглески доктори не познају болест „рак“, јер иначе би опазили да им и код куће иде нешто натрашке. А суђено је да то Гледстон позна и излечи, кад дође до кризе.

Добро је — што је стари г. Риђички био у Риму. Не само за то, што је и двапут пољубио папу у руку, већ онајвише за то, што је укебао папу, да није баш сасвим непогрешив. (Папа је погрешно рекао: Ево је Ungareso, и има 85 година — а г. Риђички га је поправио и рекао, не 85, него 83. — Сад ће можда г. Риђички ићи у Крф, — али да ће Анђелића поправити, о томе сумњамо.)

Добро је — што су се „Јавор“ и „Стражилово“ измирили. Али кад би се спојили, то би било још боље.

Добро је — што се ратарске читаонице множе; па већ и зато, јер ако је истина, да Јаша Томић има неке намере, које скрива, то ће из ратарских

читаоница (као клин кроз врећу) најпре на видик избити.

Добро је — што је „Нашем Добру“ закраћен „пост деби“ за онај свет. Јер иначе можда би га случајно читао и Арса молер, па би рекао: Шмо-кљане, ти мислиш да сам ја имао девет година, кад сам портретирао Доситија. А уредник „Нашег Доба“ онда би од једа позеленио и доказао би критички да Арсе молера није никад ни било на свету.

Добро је — што ми за сада још више „добра“ није пало на ум, јер иначе би од тешка добра могао горе проћи, него што пролазим од зла.

Стари познаник.

Ђира. Даклем херцеговачки митрополит Игњатије даде оставку.

Спира. То је баш лепо од њега ал било би још лепше да је у ту оставку замотао и они 40.000 дуката, што је са мирних овчица својих састригао.

Ђира. Е, тек што вије. Греческа мудрост рачува, да ће ду га Херцеговци овако боље запамтити.

Спира. Ако не боље, а оно бар дуже.

П у с л и ц е.

— Бизмарк „неће никога да вија.“ То је веома паметно, — нарочито у таким приликама, кад има божијих створова, који се даду вијати.

Ш О Д Л И Ш Т А К.

Петар или Павао.

БОСАНСКА АЛЕГОРИЈА.

Рекао би вам коју о томе јунаку, а — по несрећи — не знам како му је име: Петар или Павао? — Речем ли „Петар“, замерићу се мајци, речем ли „Павао“ увриједићу му оца! Отац му се наиме куне, да му се син зове Петар, а мати присиже да му је име Павао.

Имали они некоч двоје нејачади, близанце: Петра и Павла. Туре их уграрило, а док га тјерали, заглавило једно. С другим умакну, те га потурчи и назове га Селимом.

За које вријеме потјераше људи Турчина, пак му богме и Селима отеше.

Вратите га оцу и мајци.

— Павле мој, срце моје! заплака мати, угледав га.

— Петре мој, душо моја! кликну отац, грлећи га.

— Какав Петар? мати ће, — та то је наш Павао!

— Не будали женска главо, какав Павао? То је Петар.

— Гди је Петар?! Жена ће опета, та гле несрећо црна: Павлова глава, Павлаво лице, Павлове очи, Павлов говор, Павлова коса. —

— Та ни једина влас! закрчи јој муж ријеч. — Пе-

трома је и глава и коса, његово лице, његове очи, — а гдје истом говор! Та по говору га и познајем!

— Пак да се и посветиш: Павао је.

— Е да би те враг онако, како је Петар.

— Павао.

— Петар.

Почеше се препирати, а мали од страха у закутак. Све се жешће препиру: — Павао! — Петар! — Павао! — Петар!

— Чекај мало! рече жена мужу, — та што се препиремо? запитајмо малог! Амо де, синко, храно моја! Реци, синко: како ти је име? је л' да Павао?

Је л' да Петар? умјеша се отац. Но, реци: Петар или Павао?

— Селим, — рече мали.

— Павао! цикну мати.

— Петар! рикну отац. Пак се стадоше изновице препирати, — док се и за косе не ухватише. . .

— Јој, јој мени кукавици! јакну жена, Павле синко помози! удри оца, даћу ти јабуку!

— Мери! дозивље отац, Петре! удри мајку, даћу ти двије. — — —

А мали се згурно у закутку и плаче. . .

А и богу је плакати.

Фран. Мажуранић.*)

*) Прештампао из „Smotre“.

Б. Бечки листови ругају се „Парламентеру“, што нема бар 50.000 претплатника. То је за њих мрт тав лист. Али кад државни тужилац оптужује оно, што порота ни у сред Беча не може да озлосуди, онда је то така реклама, која ће припомоћи, да „Парламентер“ од сада још живније живне.

А. Висока власт није допустила, да се Хурбан сахрани у средини гробља. (Даклем, већ се и мртви Словаци терају — до крајности).

*. У „Српској Уставности“ излази врло дугачак чланак (до сад му још нема краја), који пита „ко су то радикали? — Не знамо кога то пита, али ако пита „Стармалог“ „Стармали би јој знао и одговорити. То су они, с којима сте се на општу радост, у добри час свезали, у добри час с њима радити почели, а у зао час, и то баш са њихове главне кривице, свезу раскинули.

О. Али, кад „Видело“ на Ристића викне, да је краљу нелојалан, а та вика нађе и „Одјека“, а тај „Одјек“ ако сутра не призна, да је то била само предизборна врдалама, онда, е онда је у Србији данас слобода штампе стигла тако високо, да је обичан морал већ више не може ни за скут ухватити.

З. Опет са либералне стране кортешује се сад у Србији и са пресним опанцима. Кукавни опанци! По здравље је опасно кад су пресни, али још горе може бити, ако буду скувави.

+. Поправком монополског дуванског уговора доћи ће Србија опет до чиста дувана. Ако противници данашње владе српске ни ту јој заслугу не признаду, онда они воле пушити крџан, од кога се прави много дима, ал који здрављу највећма шкоди.

Детиња безазленост!

„Бубице мала, бубице лепа,
 чика би један пољубац рад!“
 — „Не могу чико! Срамота то је!
 љубити не смем никако сад!
 ал' док дорастем, онда ћу смети,
 а донде чико, имамо кад!“
 „И лепо лишце, и лепа коса,
 и лепе очи и красан стас,
 немају ову велику вредност
 ако невиност није им крас!“

По туђој мисли.

Др. Казбулбуц.

Ђука. Волео би знати, шта значи та реч: демагога. То мора бити нешто страшно.

Шука. Ја сам чуо да је то грчка реч; пак сам питао нашег старог попу, који зна грчки, и он ми је овако растумачио: тако су стари

Грци звали људе, који су народ бранили, водили и подизали.

Ђука. Јес' чуо, брате, ако су ти људи народ добро бранили, добро водили, и на добро подизали, — онда мени та реч демагога није баш тако страшно страшна. — Е гле, молим те, како се човек лако превари, кад не зна грчки! Ја знадох да наше гоге не бране за народ макар га десет пута ђаво однео, само нек у њих недирне. Па онда мишљах, кад су такви гоге, какви тек морају бити демагоге.

Шука. Добро, добро. Али може бити демагога, који зло бране, зло воде, и на зло подижу.

Ђука. Ено га на! као да ја то не знам! Може се ко звати и Анђелић, па за то ипак може бити црњи од ђавола. Али ја би волео да нас наши поштовани прваци више крепе мирним пуним српским разловима, него да нас збуњују празним грчким речима.

Шука. Сад те разумем.

Ђука. Па то сам и хтео, да ме разумеш. — Али ако овај наш разговор „Стармали“ чује и одштамна, наћиће се ко ће то и криво разумети.

„Срп. Дневник.“

„Турски
 Народ“.

Размакните се мало.
 И мени треба сало.
 Gewähret mir die Bitte,
 Ich sei der dritte.

„Вражје
 Доба“.

Траже се згодне пословице.

Бугарска изгледа као неки жалостан намастир, који (да је среће) могао би лепо пропојати. Принц Фердинанд Кобург ту је сад игуман. Игуману саветују да путује. Ал њега брига мори, шта ће бити после њега од намастира.

Сад изволите на то наћи згодну пословицу.

На опште негодовање чешће опажамо да „Браник“ и „Застава“ један другоме у очи лете. Али имамо ми и две врәне: „Туркос“ и „Вражедобос“, — они не морају чувати очи један од другог, могу комотно један на другог да намигују — јер —

Сад изволите на то наћи згодну пословицу.

Кад је Ристић склопио савез са радикалима то смо поздравили као пуна кола мудрости. Али за та

Кола била су привезана још троја кола, у једнима је седно Ристићев шурак, у другима Радивој, а у трећима Милојковић.

Сад изволите на то наћи zgodну пословицу.

Радикали су се уверили да је Гарашанин ђаво. А сад ужасно вичу на либерале, а том песмом мисле да ће ђавола успавати.

Сад изволите радикалима наћи zgodну пословицу.

Разговарала се неколицина са множином. Први рекоше: ми смо сити. Други то вероваше. Али онда ови други рекоше: ми смо гладни, — онда им они први окренуше леђа.

Сад изволите на то наћи једну zgodну српску пословицу.

Хрвати имају топлу крв, а и Срби имају топлу крв. Између те две крви наваљује хладна река Тисина. То је вода, — али ваљда — — —

Молим нађите zgodну пословицу.

Ми, Аустроугарци, имали смо увек са Русијом мир. Кад смо са Прусима (не баш сретно) ратовали, ни то није било здраво давно, и то сећање боли нас још и сада као неки чир. — Ако би ко запитао: с киме ћемо сада —

На то молимо да нађете zgodну српску пословицу.

Руско-маџарски двојев.

Мађари (Русима).

Ви лојане свеће ждерете, гутате:
То је ваша сладост, то је ваше миље.

Руси (Маџарима).

Ми једемо свеће!? — тако веле они,
Над уснама чијим видимо фитиље.

Ђакела.

Из наше торбице.

—*— Млад новинар. А били ви мене примили за редовног члана вашег уредништва, да ту имам стално занимање.

Уредник. То би могло бити само тако, ако сте у стању у случају потребе и сецера заменути.

Млад новинар. Пристајем и на то. Та какав би ја био новинар, кад не би знао слагати.

Несугласице.

I.

Најлепшу косу носиш,
То сви ти рећи смемо.
Ал муж те ипак зове:
„Белава моја Фемо!“

II.

Гробове многе гњечи
Дебела плоча, јака, —
А на њој пишу речи:
„Земља ти била лъка“.

III.

Проејаку што да пружи,
То не сме ни да снива.
Ал ипак ју је за то
Сви зову „милостива“.

IV.

„Држете се, Срби, слоге;
Неслога ј' авет стара“.
Јух, — те су речи смешне
Из уста новинара.

V.

Руцицом с медних уста
Пољупце Ирма баца.
Ох, сачувај нас, боже,
Од таквих пољубаца!

VI.

На вису површине
Много је што-шта читко.
Ал кад завириш дубље,
Опазиш да је плитко.

A+B+V.

Брзо тециво.

Један сиром човек скуца којекако седамнаест фонтинти па се једног вечера посаветује са својом женом шта ће радити с толики новци?! Најпосле доконају, да купе каква хрђава кола и још горе коње, па ће носити живину у Чантавир. Што рекоше — то и учинише. Купе од једног Чивута кола, а од Цигана коње, мртве мршаве. Штале нису имали, дакле уведу коње у кујну преко ноћ, метну нешто мало житне сламе у наћве пред њи — па легну спавати.

Кад ујутру устане домаћин да чеше коње, јест ал не може да отвори врата од собе, канда су везана. Зацело су нам жено коње покрали викне човек и навали на врата те их једва отвори. Јаој наопако! Шарга црк'о, па стражњим ногама како се отег'о — подупр'о врата. Е тужан и жалостан! Један мртав, а други тек што није. До подне је живодер обадва на бару извук'о.

Кад су у вече опет легли, рећи ће човек својој жени: „Видиш, жено, да брзо тециво никад не ваља“.

Б.

Је л' тако?

Многоне срце пуца
гледећ' свога пријатеља
вељу несрећу.
Ал' већина не поднаша,
што пријатељ драги
Има болу срећу!

Са нем.

Др. Казбулбуц.

Преварио адвоката.

Мој се комшија једаред опио, па у своме лудилу учини нешто што га је могло врло лако у „криминал“ увући. Кад се сутра-дан истрезнио, отиде адвокату и запиташ га: били он њему могао помоћи и на који начин? Да му не би бадава било — о томе адвокат ни сумњао није.

Богме, брајко, ниси добро радио, јер ту ти ни св. Петар не скину с' леђа годину дана робије. К мшија се мој дубоко замисли, па ће тек кадгод узданути и рећи: уф тужан, па шта ћу сад?!

А јел' видио то још когод? запиташ адвокат. Та видио је Галгоц и Рогоз, ал ја би већ лако с' Рогозом, јер ми је и онако дужан.

Е па Галгоц је опет мој човек до главе, у осталоме, ти само поричи у суду, и што те год успитају — само кажи да не знаш, управо да ти на просто кажем: направи се луд!

Није прошло ни месец дана, ал мој комшија добије неко по табака; шта је било — не знам, само је грк Пера место њега подписао неку цедуљу, коју је момак са собом понео, а ону већу оставио, да ми се комшија забаља.

Комшија ти мој зграби то писмено па терај адвокату. Овај узме, прочита а непрестано врти главом, и што он више врти — овог све крупнији зној пробија. Кад је већ видио шта је — рећи ће своме клијенту: нема друге помоћи већ ко што сам ти казао, мораш се баш начинити луд.

Та што се тога тиче, то ми је најмања брига, јер ја кад само оћу, па и овај који ме баш познаје добро — мора мислити да ми фали која даска у глави. Па сад можеш ићи, а кроз две недеље ћемо на суд.

Кад је дошло и то време стеку се и комшија и његов бранилац код суда и почну га испитивати. Час мумла, час се кречељи, час мути ко комош по сирку, не може судија ни за реп ни за уши да га увати, већ и сам адвокат је почео сумњати да га је боже прости што снашло. На послетку сведоџбе нема, јер ни Галгоц ни Рогоз не дођоше те тако судија прогласи мога комшију за права здрава.

Незна се ко је био радоснији, или бранилац или оптужени, први је био весео што му је мајсторија за руком испала, а онај што се из криминала извукао. Кад су изишли на сокак, честита му адвокат, и заште да му плати. Тек тад се начини мој комшија луд, ни да чује шта овај говори; на послетку се осече адвокат на свога клијента и рекне: та нисам ја казо таби да се ти и онда начиниш луд кад треба мени да платиш, него само у суду. Бадава он њему говори, неће ни да чује, већ јоржи кући.

Кад је адвокат од чуда дошао к' себи, у једу поче сам себи: а Мишо! Мишо! нећеш ти од сад без „форшуса“ и подписане вексле ни твога бабу учити лагати!

Б.

Кад при вину седим. . . .

Кад при вину седим,
и *прву* спустим доле,
некако ме срце
старачко заболело.
Сетим тад' се мога,

самовања пуста,
па са *другом* журим,
да заваркам уста. . . .
А кад *трећу* спустим
друговима тима,
спонадне ме нека
необична зима!
Где је младост твоја? . . .
где ти љуба верна? . . .
ништа болан немаш,
до живота дерна! . . . .
Дај де и *четврту*,
да ме туга мине,
утећи се не да
од црне судбине. . .
А кад *пету*, *шесту*,
испразним до капи,
па ми сво се тело
укочи, уштапи,
А по глави брује
мелодије чиле,
па се сетим жена,
чије нису биле,
Само мојој нема
нигде баш ни трага,
тад се текем сетим:
слобода је драга!
Јер да жена моја
сад уз мене стоји,
хтела би за цело
да ми чаше броји,
А овако дајте
осму и девету,
па не марим, нека,
макар и *десету!*
Карати ме нема,
нити може ико,
господарит' несме
нада мноме нико!
Ја сам госа овде
а ком није право,
нек сели одавде,
нек га носи ђаво!
А ти цуро бела
слуго целог рода,
оди ме пољуби:
живила слобода!

Др. Казбулбуц.

Слепачка кола.

Један назови колар начини једна кола и извуче их на вашар. Дође један господар и запиташ колара: пошто су ти кола, мајсторе? Та ја сам то за једног слепца правио, проговори колар.

Па ти ћеш њему направити друга.

Та ђаво га знао оћел' доћи поче се колар бајаги изговарати.

Па што му драго одврати опет господар, дош'о не дошо — направићеш му друга.

Ал кажем, да сам ја то за слепца правио, (а овамо све копа ногом)

Дакле оћеш продати ил не? запита га још једаред купац.

Па што му драго, оћу и погоде се. Кад је дошао кући, скупе се комшије да виде кола, па како који види одма вађе мане. Види напослетку и господар да ништа не ваља на њима, (осим што четир трага јправе кад по-вуку.) На послетку ће један приметити: нису та кола у једном селу прављена; — на што се сви слатко насмејаше.

Та није он крив који је правио, рече господар, јер добро је казо, да је за слепца правио, а ја сам тај слепец.

Б.

Смеј и суза.

Кад сувце сија
а киша пада,
роди се, кажу:
вештица!

То чудо може
чинити дневно,
и моја мила
снашица!

Јер кад се смије, —
у оку плавом
трепти јој бисер
сузица!

Љубисав.

Звиздољке.

Дошао један Шијак у дућан, те између осталог купуће и деци звиздољке од шећера. Има вели, 13-торо унучади, па ће купити 12 звиздољака, а 13-ту ће добити приде, као што је и иначе до сад добијао. Калфа му рече, да купи 14 звиздољака, јер је 13 несрећан број. На то ће Шијак: А на што ми 14 звиздољака, кад имам само 13 унучади.“ „Е па ону четрнаесту можеш узети ти“ рећи ће калфа, „па седи међу унучад, те и ти звизди с њима.“

Жеравица.

Зашто не купе звоно?

Кад су оно о окупацији поврвљели солдати у Босни ко скакавци у Мисир — свакаквијех се чуда догађало у Босни. Солдати, ко солдати, покупљени из сваког краја велике Аустро-угарске државе нијесу никад виђели Турчина ни турске џамије, па кад су дошли у Босну чудили се и деветили свему. Тако ти један солдат слушање ће сваки дан хоџа са џамије окујиме; то му бијаше чудновато, па ће ти један пут упитати једног Србина:

— А, бога ти коншија, јесу ли ово Турци како богати?

— Јесу, а шта је? припита овај.

— Та, кад јесу, што не купе једно звоно, већ се сваки час итењу на џамију па вичу!

Варјача.

Досетке и наивности и др. из дечијег живота

Играла се Дара и Јова с картама. У један пут залармаше па ево их мени. Свако носи по једну карту у руци: Дара „даму“ а Јова „долњака“.

„Ј ли, да је ова карта јача од Јовине?“

„Јесте, наравно.“ Рекох ја.

„Али баш није!“ опире се Јова „на мојој карти је м у ш к и а на њеној девојка“ Ваљда је баш моја јача!“

„А куд си се ти тако подигла?“ запита неки дан малу девојчицу мог суседа.

„Нисам се ја подигла. Ја нисам Шокица.“

Кад је мати оставила малу Десу код нас у гостима, рекла јој је да не сме никад плакати.

Ми смо једне вечери седели за столом у соби и доста живо разговарали. Деса је спавала у постељи близу нас. У један пут се пробуди, па ваљда јој жао било, што је она сама изван друштва, поче да плаче. Ту се сети матерних речи па ће онако кроз плач:

„Ја не би платала, али сузе иду саме.“

Покупио

М. Ј—ћ.

Дошао мој брат од тетке, мали Ђурица к' нама на село у госте. Допадне му се како сва наша сеоска деца иду боса те изује и он ципеле. Једног дана падне киша и мало захладни. Моја мати рече му: Обуј, Ђурице, ципеле, на пољу је хладно, могао би назебети, па шта би ти мама рекла, кад би кијао.

„Па рекла би ми: наздравље!“ одговори Ђурица

Љ — о.

Чика Панта.

„А што чика Панта
по цео дан дрема?
ваљда мисли јадник
како среће нема“ ?!

„О, та није; он вам
и дан и ноћ зева;
јер га брига уби
али — дваест лева!“

Др. Казбулбуц.

Верна копија једног писма.*)

Либер Гајо ам Кордон!

Их хабе мих фор ајниген таге мит дер Јока кирхен-месиг бевајбет, — дас дир ниht унбекант унд шмерцлих блајбт, вил их хир але Церемонијен фир евиге бешрајбен. То је тако било, мајне Небенлигенде ист бис цур обиген Катастрофе 17 Јаре геалтерт, дас махт, дас си фон инвендигер Лебендикајт ист. Их хабе ди Јока дурх ден леблихен Региментс-Бефел мит ден Фиштанде дем Гренцхаузе ајномунирт, вајл си кајнен Фатер унд Мутер хат, сондерн ајне Вајзе ист.

*) Само што је оригинал немачким словима писан.

Фриер вар их мит Армут беунруигт хабе кајне Шгифел, ин дер Штубе гехапт, јеџт хвала Богу ла де их ан кајнер Нотдурфт, их реде ди Вархајт, им Амбуге цухере мир вајтер : Јока ист грос, кицлих унд третг хохрабенде шуе, ам Копфе хат Јока шварце Рабенхаре ви ди Швабен саген обшон Равен кајне Харе хабен сондерн Федерн веннигстенс ин дер Милитергренце. Вен ман си нур аншаут хат ди Јока роте Шам им Гесихте, ди Ауген синд мит Шмахтунг бештрајт. Вир варен цур Хохцајт шен беклајдет их хабе аух етвас Уркете унд блауе торба мит Силбер. Јока вар ам Копфе мит Рузмарин бевахсен, але Меншен шаутен ауф ире наје прегача. Како сунце красна била. Дас Херц хат мир фор Фрајдикајт гешлаген.

Нохвајтерс вир ген мит Музик унд фарен ин ди Кирхе, во вир фон дом арбајтсслонен попо бекопулрт вурден. Нах дем дер попо аух дем Фолке етвас Сеген гегебен вурден вир фор дер Кирхе бешлинтфајерт унд мит цвај уншулдиген Шелерн бекнолет. Дер Јока вурде веген Пулфераух унд Шисен унгут бис цу Тише. Јеџт ден вир есен

Обен хат дер попо гезезентирт унд хат гезегнет вас комен вирд, дерен вар филес, цуерст јува, дан говедина, тарана мит цвигел, дебратенер тукац унд ајвјеригер прасац Танасија Цветојевић хат им ден Копф мит хандар абгехаут, цулеџт погача мит Цукербешотерунг, онда смо имали три барила вина унд хабен коло гетанцт ин дер Луфт фор дер Кирхе.

Веген папиришен мангел мус их ди Шрајбунг шлисен.

С богом Брате Гајо

твој прика Јово.

Комшији Марку.

Кад на „Добру воду“ идеш
Носиш боце добра вина;
Ту доброту имаш двоје,
Па избираш што је боље.

Истоме.

Кад се враћаш с „Добре воде“,
Хвалиш воду оцу своме;
Али боце носиш празне
— То је дика вину твојоме.

У В.

Р.

На исповести.

Дошао сељан попи да се исповеди, и прво и прво било му је ово.

Сељан. Оче попо, ове сам године више пута тукао своју жену, јер је врло језична.

Попа. Добро, добро, синко, али то не иде у исповест. На исповести не треба ређати своје врлине, већ само своје грехе.

Шта је добит?

Кад човек (у детињству своме) једном каменицом разбије два прозора, па га не истуку дваред, већ само једаред. Да је разбио једно окно и онда би га тако исто истукли, — и тако оно једно окно му је чист добит.

Опет на исповести.

Отишао Талијан да се исповеди и међу осталим гресима рече и то, да је од свога суседа полагао украо 100 снопова жита. Поп га запита за колико је дана он ти 100 снопова украо.

— За четир дана. Сваки дан по 20 снопова.

— Али четир пута 20 то није сто, него само 80.

— Тако је, господине, али онај рест наумио сам до-вечер да украдем.

ТРАЖИМО „СТАРМАЛОГ“ ЗА 1887.
ове поједине бројеве: 6 и 30, за које
плаћамо 20 новч. по комаду.

Администрација „Стармалог“

Новије књиге и музикалије

послате уредништву на приказ.

Војнички живот. Сlike и прилике. Написао Ем. де Амичис Превео Дан. А. Живаљевић. Издање срп. књижаре и штампарије Браће М. Поповића у Н. Саду. — 1888. Цена 50 новч.

Летопис Матице Српске. Уређује А. Хаџић. Књига 152, (за г. 1387. књ. IV.) у Н. Саду штампарија др. Св. Милетића. Цена 70 новч.

Новела Адолфа Дигасињског. С пољског превео Рајко. Издање срп. књ. и штампарије Браће М. Поповића у Н. Саду. Цена 60 новч.

Ђурђев-дан. За гласовир од Хуга Доубека коровође срп. новосадског читаон. певачког друштва. Издање срп. књижаре Браће М. Поповића у Н. Саду 1888. Цена 40 новч.

Бачванин. Лист за просвету, привреду, трговину и забаву Излази (у Сомбору) недељом на целом табаку. Уредник К. Радуловић. Издавалац књиж. М. Каракашевића. Цена на год. 4 фор.

Slovanski Svet. Излази у Љубљани двапут на месец. Уредник Ј. Пајк. Издавалац Фран Подгорник. Цена на год. 3 фор.

Руска Правда. Газета для русскихъ мужиковъ. Излази у Бечу једаред на месец Издавалац и уредник Григорий Купчанко. (Wien II. Heinzelmannngasse № 5.). Цена 2 фор. на годину.

Патница. Роман од Јакова Игњатовића. Књига II — III. У Н. Саду 1888. Штампарија А. Пајевића. Цена 60 н.

ЛИСТОВИ, КОЈЕ УРЕДНИШТВО У ЗАМЕНУ ДОБИЈА.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА, лист за политику и књижевност. Излази на Цетињу једаред недељно на читавом табаку. Цена му је годишње 6 фор. Претплату ваљаслати поштанском упутницом на Петра Рамадановића у Котор. (Boche di Cattaro).

СРПСКИ ЛИСТ, излази у Задру једаред недељно на читавом табаку. Цена му је годишње 6 фор. Издавалац и одговорни уредник Саво Вјелановић.

„НЕВЕН“ ЧИКА-ЈОВИН ЛИСТ, уређује власник му Змај-Јован Јовановић, издање и штампа А. Пајевића, у Новоме Саду. Излази два пута месечно на читавом табаку. Цена је листу 4 фор. или 10 динара годишње. 2 ф. односно 5 динара полугодишње.

ГЛАС ИСТИНЕ лист за духовне беседе, животописе и старине, уређује С. Петровић, издање и штампа А.

Пајевића у Н. Саду Излази два пута месечно на читавом табаку. Цена је листу 2 ф. или 5 динара годишње, 1 ф. или 2½ дин. полугодишње.

„ЈАВОР“, Лист за забаву, поуку и књижевност. Власник Змај-Јован Јовановић, уредник г-р Илија Огњановић. Издаје књижаре Луке Јоцића. Излази у Новом Саду сваке недеље на читавом табаку. Цена је листу 5 ф. на читаву годину, 2 ф. 50 на пола године. За стране земље 6 фор. годишње.

ДРАШКОВ РАБОШ, лист за свакога. Излази у Сплету два пута месечно. Годишња цена 2 фор. Власник, издавалац и одговорни уредник Јово Метличић, коме и претплату ваља упућивати.

САДАШЊОСТ, недељни лист за просвету, привреду и забаву народну. Излази у Вел. Кикинди, куда и претплату ваља слати на име самог уредника г. Паје Петровића. Цена је листу 4 фор. на читаву годину.

БАЧВАНИН, лист за просвету, привреду, трговину и забаву. Излази у Сомбору сваке недеље на целом табаку Одговорни уредник К. Радуловић, издавалац штампарија Мужика и Партлића. Цена је листу: на годину 4 фор. на пола године 2 ф. односно 10 и 5 динара за Србију.

ГОЛУБ, лист за српску младеж. Излази у Сомбору месечно једанпут на читавом табаку. Уредник Јован Благојевић, издавалац књижара Миливоја Каракашевића. Цена је 1 фор. на целу годину, за Србију 2½ динара.

СТРАЖИЛОВО. Лист за забаву, поуку и књижевност. Власник и уредник Јован Грчић. Излази у Н. Саду сваког четвртка на читавом табаку. Цена му је 5 фор. на целу годину, 2 фор. 50 на пола године. За Србију и Црну Гору 14 динара или 6 фор. на годину.

СРБОБРАН, лист за политику, народну просвету и привреду. Излази у Загребу 1 пут недељно на читавом табаку. Власник и одговорни уредник П. Јовановић. Цијена је листу 5 фор. годишње.

ЗАСТАВА. Излази у Н. Саду средом, петком и недељом на целом табаку, а уторником на пола табака Одговорни уредник Јаша Томић, издавалац српска штампарија дра Светозара Милетића. Цена је листу 14 фор. на читаву годину, односно 35 динара за Србију.

БРАНИК, лист за политику и т. д. излази уторником, четвртком и суботом на читавом табаку. Одговорни уредник Никола Јоксимовић, власник издавалац Миша Димитровић. Цена 12. фор. на целу годину, односно 6. на пола и 3. фор. за четврт године. За Србију цена 30 динара.

ОДЈЕК, лист политички, економни и књижевни. (Орган радикалне странке.) Власник: Коста С. Таушановић. Одговорни уредник: Милан Ацић. Излази у Београду, средом, петком и недељом. Цена је: годишње 24 дин., полугодишње 12 дин., за три месеца 6 дин., за стране земље 30 дин. на год.

СРЕМАЦ, лист за политику, народну привреду и забаву. Излази једаред недељно на целом табаку у Илоку. Власник и издавалац Стеван Поповић (Вацки). Одговорни уредник Богољуб Познановић. Цена је листу 4 ф. на годину.

СРПСКА НЕЗАВИСНОСТ, лист за политику, економију и књижевност. (Орган либералне странке.) Власник Сима Јевр. Поповић, одговорни уредник Благоје Г. Дамјановић. Излази у Београду 3 пут недељно на целом табаку. Цена за Аустро-Угарску на целу год. 15 ф. на пола године 8 фор.

Позив на претплату.

На славенски лист на њемачком језику

„Parlamentär“

који излази у Бечу (Wien. VII. Lerchenfelderstrasse 25).

Није истина што се провијело, да је „Parlamentär“ престао излазити. Он и сада излази и запада изван Беча са поштанском пошиљком: на четврт године фор. 2:75 — на по године фор. 5:50 — на сву годину фор. 11.

Администрација

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ
„ОРАО“
ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1888. ГОДИНУ.

УЗ САРАДЊУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ЧЕТРНАЕСТА.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добрја комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац штампарији А Пајевића у Н. Сад.

ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРЕСТУПНУ 1888.
Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Препродавци добију за готов новац комад по 12 новч.

О Г Л А С И.

Најбољи крв чистећи и побољшавајући лек

јест

ЈОДКАЛИ-СИРУП

приправљени од Александ. пл. Ковача лекара у Вел. Бечкереку.

Особито се препоручује код сифилитични болести и код последица истих, проузрочене занемарењем, надаље код шифрофула, особито у они случајеви где се отоци жлезда и старе тифрофулозне ране налазе.

Непроцењив лек против ностоболве, главоболве, реуматични болести, живаца, болести на ножи, тешко зарасчујућим ранама, миграини, тешком дисању, падавици, одбелјању, жутици, грчеви у материци, отоку цигерице и слезине. Да успех имаде нужно је 4—5 боца Јодкали-сирупа употребити.

Цена једне боце фор. 1-20

Главно стовариште А. пл. КОВАЧА, лекара код „Спаситеља“ у Вел. Бечкереку.

ГЛАВНА СТОВАРИШТА: у Н. Саду: Апотека К. Грозингера. Осек: Ј. пл. Диенес. Земун: Фрања пл. Бенко. Загреб: Антон Кегл, (Barmerische Brüder) Панчево: Ф. Рада. Београд: К. пл. Драсковиц; Суботица: Д. Дечи, апотекар.

Стовариште у Апотекама: Беч: А. Мол, Tuchlauben Nr. 9. Будимпешта: Јосиф пл. Терек, Königsgasse Nr. 12. Борђе Кригнер, Kalvinplatz. Александар Молдовања, Wasserstadt. Сегедин: К. пл. Барцај. Темшвар: К. Јанер. Ј. Тарцај. Мако: Кол. пл. Кулиш. Х.-М.-Вашархел: К. Бернатски. Печу: Кол. Гебел. Праг: В. Фрагнер, Nr. 205-III. Мишколц: Др. Ј. Сабо. Дебредин: Др. В. Рочнер. Сатмар: Ј. Босин. Кашау: Ф. Корлчт. Пожун: Венделн Хајм. Ђур: Ото Петри.

10—10.